

vendte de, og for anden og tredje Gang gik Jytte Porten forbi uden at standse.

Karsten From havde spurgt hende, om det var sandt, hvad hendes Fætter havde sagt ham, at hun ikke vilde være sammen med ham. Han indrømmede, at hun maaske havde nogen Grund til at være vred paa ham; men den Kulde, hun nu i to Aar havde vist ham, var en Uretfærdighed, som han ikke havde fortjent. Han talte til hende i en ophidset Tone, sagde, at det i Almindelighed var ham ganske ligegyldigt, hvad Folk behagede at mene om ham baade som Menneske og som Kunstner, men hendes Ringeagt pinte ham, hendes Vrede kunde han ikke bære.

Hun havde hidtil hørt paa ham i Tavshed. Nu sagde hun, at hun ikke ringeagtede ham, og at hun heller ikke var vred paa ham længer.

Men da han derpaa spurgte, om han da maatte have Lov til at møde hende en Dag paa Langelinje eller et andet Sted for helt at kunne forklare sig for hende, svarede hun hverken Ja eller Nej. Hun mente dermed at ville sige ham, at hun vilde modtage ham i sit Hjem; men det syntes ikke at gaa op for ham. Han blev fra nu af tavs og saae ned mod Jorden.

For fjerde Gang kom de nu til Porten, og denne Gang standsede Jytte. Karsten From tog sin Hat af og bukkede stift med sit fornærmede Udtryk.